

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K. B.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.  
o wypłatę zaliczki na poczet emerytury od dnia 1 stycznia 2013 r.,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 sierpnia 2017 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 8 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) w uwzględnieniu apelacji organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 9 grudnia 2014 r., XIII U (...), zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że oddalił odwołanie ubezpieczonego K. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W. z dnia 13 maja 2014 r., w której ustalono wysokość emerytury przysługującej ubezpieczonemu oraz stwierdzono podjęcie wypłaty zaliczki na poczet tego świadczenia z dniem 1 listopada 2013 r.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383; dalej: ustawa o emeryturach i rentach z FUS). Skarżący uzasadnił

wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na rozprawie powołaniem się – w pierwszej kolejności – na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, sprowadzającego się do pytania: „Czy w sytuacji kwestionowania przez sam organ rentowy prawa do emerytury i skierowania sprawy przez ewentualnie uprawnionego do sądu, celem rozstrzygnięcia sporu między stronami, a następnie rozstrzygnięcia sprawy przez sąd i zmiany decyzji organu rentowego co do ustalenia prawa do emerytury, prawo do emerytury - podlega również zawieszeniu na podstawie art. 103 a Ustawy?”. Ponadto ubezpieczony wywiódł, że nieprawidłowa – jego zdaniem – wykładnia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS zaprezentowana przez Sąd Apelacyjny „skutkowała nieprawidłowym rozstrzygnięciem”, co świadczy o tym, że wniesiona przez niego skarga jest oczywiście uzasadniona. Ubezpieczony wniósł o uchylenie kwestionowanego wyroku w całości i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i jego zmianę przez oddalenie apelacji organu rentowego wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego, a ponadto o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ubezpieczony uzasadnił potrzebę przyjęcia niniejszej skargi do rozpoznania powołaniem się zarówno na konieczność dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni wskazanego wyżej przepisu prawa materialnego (rozstrzygnięcia problemu jurydycznego obejmującego wykładnię art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS), jak również na fakt oczywistego naruszenia przez Sąd Apelacyjny tego samego przepisu, co wedle skarżącego powinno świadczyć o oczywistej zasadności jego skargi.

W ocenie Sądu Najwyższego przedstawiona w niniejszej skardze argumentacja, w ramach której ubezpieczony usiłuje przekonać Sąd kasacyjny o

istnieniu rzeczywistej potrzeby przyjęcia tego środka zaskarżenia do rozpoznania, jest wewnętrznie sprzeczna, a przez to procesowo nieskuteczna. Taki wniosek jest logiczną konsekwencją wykładni literalnej wskazanego wyżej przepisu Kodeksu postępowania cywilnego, w którym ustawodawca wyodrębnił cztery, niezależne względem siebie, przesłanki warunkujące możliwość zakwalifikowania skargi kasacyjnej do jej merytorycznego rozpoznania (rozumianego jako badanie zasadności podstaw skargowych). Nie można bowiem zasadnie twierdzić, że skarga kasacyjna wniesiona w danej sprawie jest oczywiście uzasadniona (z uwagi na istotne braki objętego nią orzeczenia sądowego, widoczne „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy jurydycznej) w sytuacji, gdy skarżący stara się jednocześnie wykazać, że w tej samej sprawie i w odniesieniu do tego samego przepisu prawa zachodzą poważne wątpliwości natury prawnej wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego.

Innymi słowy, wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie można formułować z jednoczesnym powoływaniem się zarówno na oczywistość skargi, jak i na konieczność dokonania wykładni prawa (rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego), bo przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wzajemnie się wykluczają. Na tę okoliczność niejednokrotnie zwracano uwagę w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, które należy uznać za ugruntowane w tej mierze (por. postanowienia z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, LEX nr 786752 i z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964). Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa aż tak poważne wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest niczym innym, jak tylko pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny w ramach przedsądu.

Powołanie się autora przedmiotowej skargi z jednej strony na widoczną „gołym okiem” błędną wykładnię art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jakiej miał rzekomo dopuścić się Sąd Apelacyjny, a z drugiej strony - na istotny

problem jurydyczny związany z interpretacją tego samego przepisu, która budzi – według skarżącego - rozbieżności w orzecznictwie sądowym, stanowi więc sprzeczność samą w sobie, która na tym etapie postępowania uniemożliwia Sądowi Najwyższemu podjęcie decyzji procesowej o zakwalifikowaniu skargi wniesionej przez ubezpieczonego jako środka prawnego, który zasługuje na merytoryczne rozpoznanie.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

r.g.